

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6679/2025
28.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Андрија Красић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5428/2023 од 17.12.2024. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против става првог изреке пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5428/2023 од 17.12.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против става првог изреке пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5428/2023 од 17.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1814/23 од 05.06.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 24.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 05.06.2023. године, као дана пресуђења па од исплате, док је за већи износ од досуђеног до траженог износа од 103.052,73 динара, са законском затезном каматом на тај већи износ, тужбени захтев тужиоца као неоснован одбијен. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 37.232,00 динара.

Виши суд у Нишу је, пресудом Гж 5428/2023 од 17.12.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П 1814/2023 од 05.06.2023. године, у одбијајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се рамотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете тужиоцу коме је тужени поломио и ишчупао мрежасту жичану ограду, па је правноснажном пресудом Основног суда у Нишу К 456/22 од 10.11.2022. године оглашен кривим за извршење кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ. Побийана пресуда којом је тужбени захтев тужиоца делимично одбијен донета је применом правила о терету доказивања, прописаном одредбом члана 231. став 2. Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужилац није доказао да штета коју му је тужени причинио износи више од 24.000,00 динара, који износ је тужени признао. Тужилац у ревизији указује на погрешну примену одредбе члана 231. у вези члана 261. Закона о парничном поступку, међутим, битна повреда одредаба Закона о парничном поступку није разлог за изјављивање посебне ревизије, нити се та ревизија може да изјави због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, на шта тужилац такође у ревизији указује.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 468. став 1. и 479. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 05.04.2023. године а вредност предмета спора је 103.582,73 динара, па је поступак вођен по правилима за спорове мале вредности.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**